

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul V • Nr. 20 (138) • 3 noiembrie 2024

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să ducem o viață cu folos tuturor!

Sfântul Ioan Maximovici

Nimic nu-i place atât de mult lui Dumnezeu - spune Sfântul Ioan Gură de Aur - ca o viață care aduce folos tuturor. Tocmai de aceea ne-a dat și darul cuvântului, și mâini, și tărie trupească, și minte, și pricepere: ca să întrebuițăm toate acestea spre mântuirea noastră și folosul aproapelui.

Cultul divin - simboluri și semnificații

Vindecarea trupească și sufletească a oamenilor, ca efect al întâlnirii acestora cu Mântuitorul Iisus Hristos prin Sfânta Euharistie (1)

Preot Tabarcea Marius Ionuț

„Sfânta Euharistie nu este un simplu ritual, este întâlnirea cu Hristos. Noi primim ceva, Trupul și Sângele Domnului, și ne unim cu Cineva, cu Hristos căci spune: Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el”.

(Preafericitul Părinte Daniel)

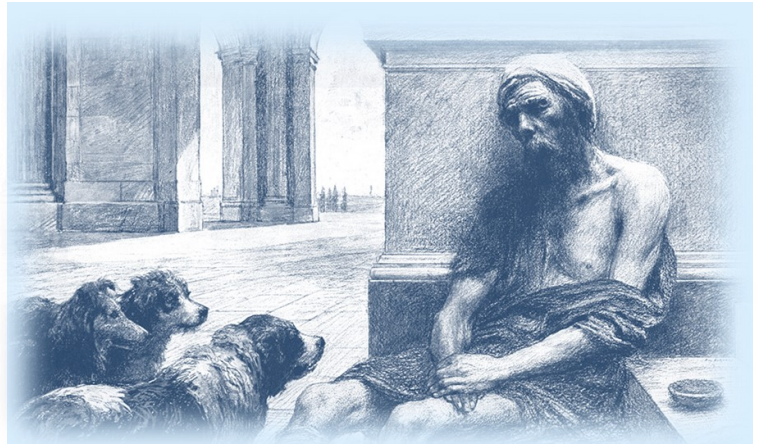
Hristos Doctorul

„Că Hristos a venit că să-i vindece pe cei bolnavi, o spune El Însuși”, arată Sfântul Irineu. Într-adevăr, Iisus spune: „Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi (...) n-am venit să chem pe drepti, ci pe păcătoși la pocăință” (Matei 9, 12-13; Marcu 2, 17; Luca 7, 31); și adaugă: „cu adevărat îmi veți spune: Doctore, vindecă-te pe tine însuși!” (Luca 4, 23); și: „Duhul Domnului este peste Mine (...) M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima” (Luca 4, 18).

În deplină conformitate cu această învățătură a lui Hristos cu privire la Sine, Sfinții Părinți și întreaga Tradiție bisericească văd în El doctorul trimis de Tatăl pentru a-i vindeca pe oameni, care boleau din pricina urmărilor păcatului strămoșesc, și pentru a-i reda firii omenești sănătatea sa primordială.

Singur Iisus Hristos, ca Dumnezeu Care S-a făcut om, rămânând în același timp Dumnezeu, era doctorul potrivit, și de aceea, pentru că numai El putea să-l vindece pe om, Dumnezeu Tatăl, din nesfârșita Să milă și iubire față de neamul omenesc și ca răspuns la plânsetele și rugăciunile profeților și ale mulțimii de sfinți, L-a trimis pe pământ.

(Continuare în pagina 2)

Crâmpie din lumina sărbătorii Parabolă sau poveste despre noi?

Părintele Constantin Necula

Parabolă sau poveste despre noi? Îmi pare că ni se dovedește - a câta oară - cât de bine ne știe Hristos pe noi, oamenii. Limitați la propriile bogății, devenim sclavii lor cu o ușurință care nu-i scapă lui Dumnezeu Întrupat. Nu. Nu este o pledoarie la sărăcie și buboșenie. Ci, la temperarea încrederii noastre în planurile prin care ne credem veșnici în cele neveșnice. E o **pledoarie în favoarea sărăcirii de dragul celui alt care nu mai poate**. Care se aseamănă mai mult câinilor decât oamenilor. Căci, Lazăr este acceptat în grupul animalelor cu mare drag respins fiind din grupul oamenilor.

Parabola este o **pledoarie pentru vigilență, pentru trezvie** - cum numesc Părinții Bisericii starea de veghere asupra sufletului. Ne spune că nu suntem doar pânțe și plăceri, ci și suflet. Nu numai nopți pierdute în sărbătoriri ale bogățiilor noastre sterpe, ci și zile de lucrare cu propriul nostru suflet pentru ca să nu rămână în iad ca într-un mormânt.

Dar are și o cheie mai grea: **necredința noastră ca oameni**. Dovada supremă a Dumnezeirii lui Iisus Hristos este Învierea. Exact pe acesta o neagă bogății în vorbăria gurii, înveșmântați în hlamida unei regalități de opinii și a unei purpuri cu falsă modestie democrată.

Teologia parabolei acesteia nu este negociabilă. Ori ești de partea Înviatului, ori mărești lista de frați ai bogatului prea plin de sine ca să admită că Dumnezeu este mai important ca el. Strașnică lecție. Până azi. Domnul Hristos ne spune că Scriptura - în întregime - ne este dată să aflăm cum să nu ajungem în iad. Nu cum să dărâmăm raiul din cei cărora le este cu putință locuirea lui. Pentru dărâmtorii de Rai și minciștii cu aere de porfiră și vizon, pilda este o atenționare. Negocierea după mormânt este invalidată de Înviere.

Sfânta Liturghie pe înțelesul nostru

Ectenia mare (7c)

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”, Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul anterior)

Pentru Preasfințitul nostru (Episcopul, Arhiepiscopul, Mitropolitul sau Patriarhul), pentru cinstita preoțime și cea întru, Hristos diaconime și pentru tot clerul și poporul...

Și firească să ne rugăm pentru cei ce slujesc în cele trei trepte harice rânduite de sfinții apostoli: **episcopi** (Faptele Apostolilor 20, 28; 1), (1 Timotei 4, 14), (Tit 1, 5), **preoți** (Faptele Apostolilor 14, 23), (1 Petru 5, 1) și **diaconi** (Faptele Apostolilor 6, 6), ca și pentru cei din treptele inferioare, **ipodiaconi** și **citeți** (sau cântăreți). Toți, laolaltă, alcătuiesc clerul. Vreau însă să subliniez formula: *pentru tot clerul și poporul*, ca exprimând ceea ce vă spuneam și mai înainte, unitatea dintre cler și popor (poporul lui Dumnezeu, cel cu preoție împărătească), toți fiind împreună-slujitori ai aceleiași Liturghii.

Pentru binecredinciosul popor român de pretutindeni, pentru cărmuitorii țării noastre, pentru mai-marii orașelor și ai satelor și pentru armata țării...

Ne rugăm nu numai pentru ortodocșii din patrie, ci și pentru cei stabiliți, temporar sau definitiv, prin alte părți ale lumii, cu care ne simțim laolaltă în același duh al credinței celei bune.

Despre **cărmuitori** – atât ai țării cât și cei cu autoritate loca-

la – e bine să rețineți interpretarea corectă a textului din Epistola către Romani 13, 1-7, în care Sfântul Apostol Pavel îi îndeamnă pe creștini să se supună înaltelor stăpâniri, cu motivația că ele sunt rânduite de Dumnezeu. Multe și felurite speculații s'au făcut pe aceasta temă, mai ales atunci când creștinii se aflau sub regimuri de dictatură și tiranie, dar Bisericele lor continuau, totuși, să se roage pentru conducători. Reproșurile se datorau confuziei dintre autoritatea instalată și particularitatea ei politică. Să nu uităm că la vremea când Pavel le adresa creștinilor acest îndemn, ei se aflau sub autoritatea cezarului de la Roma, căruia el însuși avea să-i cadă victimă, ca prizonier de conștiință și, în cele din urmă, ca martir. Apostolul nu și propune să pledeze în favoarea sau împotriva naturii politice a stăpânirii, ci să atragă atenția asupra rolului acesteia – oricare ar fi ea – de a instaura și menține ordinea publică: „Dacă faci rău, teme-te!” Or, aceasta nu e altceva decât reflectarea în societatea umană a ordinii cosmice ca operă a lui Dumnezeu. Acesta e sensul real al rugăciunii noastre pentru cărmuitori.

Prin **armată** înțelegem nu doar oastea propriu-zisă, ci și toate structurile statale cu profil militar, menite să asigure apărarea patriei și ordinea publică. Dacă la începutul acestui verset ne-am rugat pentru binecredinciosul popor român, adică pentru cel ortodox, de data aceasta ne rugăm pentru iubitorii de Hristos, adică și pentru neortodocși, având în vedere componenta confesională complexă a acestor structuri. Faptul că în ele se află preoți slujitori, capele sau biserici atestă prezența lui Hristos în inimile lor. Menționez și faptul ca formularea acestei cereri este stabilită de către Sfântul Sinod al fiecărei Biserici Ortodoxe, ținându-se seama de forma de guvernământ a țării respective, care poate suferi modificări de-a lungul istoriei. (Va urma)

Cultul divin - simboluri și semnificații

Vindecarea trupească și sufletească a oamenilor, ca efect al întâlnirii acestora cu Mântuitorul Iisus Hristos prin Sfânta Euharistie (1)

Preot Tabarcea Marius Ionuț

(continuare din pagina 1)

„Deci a venit Domnul nostru, făcându-Se om pentru noi, ca - precum zice **Sfântul Grigorie de Nazians** - să vindece pe cele asemenea prin cele asemenea, sufletul cu suflet, trupul cu trup”.

Avva Ammona spune tot așa, că „Tatăl L-a trimis din cer pe Fiul Său, pentru ca să vindece toate neputințele și toate bolile oamenilor”. Iar Sfântul Antonie cel Mare, în mai multe dintre scrisorile sale, reia această temă:

„Rana – spune el - era de nevindecată și nici una dintre făpturi nu putea s-o lecuiească, în afară de Fiul cel Unul Născut, chip al Tatălui; El, Mântuitorul nostru, era doctorul cel bun, știut și așteptat de proroci; și de aceea, adunându-se toți laolaltă, au înălțat rugăciuni la Dumnezeu pentru neamul omenesc (...) Iar Dumnezeu, arătându-și marea Sa iubire, a venit la noi, oamenii”.

La rândul său, **Sfântul Macarie Egipteanul** scrie: „Rana cu care am fost răniți era nevindecabilă și numai Dumnezeu putea s-o vindece. De aceea a și venit în persoană, pentru că nimeni și nimic din cele de demult - nici Legea, nici proorocii - n-au putut s-o vindece. Numai El, venind, a vindecat acea rană nevindecabilă a sufletului”.

Dar nu numai autorii citați mai sus, ci toți Sfinții Părinți văd în Hristos pe Doctorul venit la oameni pentru a-i vindeca de bolile aduse de păcat și de urmările sale; ei vorbesc -

încă din primele veacuri - despre mântuirea pe care El a adus-o ca despre îngrijire și tămăduire a neamului omenesc. Astfel, de pildă, **Sfântul Ignatie al Antiohiei** le scrie Efesenilor: „Un singur doctor este, trupesc și duhovnicesc, născut și nenăscut, Dumnezeu în trup, în moarte viață adevărată, din Maria și din Dumnezeu (...) Iisus Hristos, Domnul nostru”.

Sfântul Iustin Martirul și Filosoful spune despre Hristos că „S-a făcut pentru noi om și fiind astfel părtaș suferințelor noastre, ne-a adus vindecarea”.

„Singurul doctor al rănilor noastre este numai Iisus”, spune **Clement Alexandrinul**. Și lista poate continua...

Pilda samariteanului milostiv, după **Origen**, poate fi ea însăși privită ca o prezentare a lui Hristos ca Doctor. Să amintim, în fine, că, în timpul vieții Sale pământești, mulți oameni au venit la El ca la un doctor.

Biserica Ortodoxă a integrat acest mod de a-L privi pe Hristos ca doctor, ca și conceperea mântuirii ca tămăduire, în ansamblul ritualurilor sacramentale și al slujbelor liturgice. În însuși miezul dumnezeieștii Liturghii a Sfântului Ioan Gură de Aur, Hristos este invocat ca „Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre”.

În persoana Sa, Hristos a vindecat firea omenească și i-a redat pentru totdeauna adevărata și deplina sănătate. Persoanele umane nu se pot folosi însă de binefacerile aduse de Hristos firii omenești recapitulate în El decât dacă se întâlnesc (se unesc) cu El.

Iar această unire se poate realiza numai în Biserică, care este trupul divino-uman al lui Hristos, și numai prin lucrarea Sfântului Duh. În mod fundamental, în Sfintele Taine noi suntem puși în legătură ființială cu Hristos, prin lucrarea Sfântului Duh chemat de preoții Bisericii și prin mijlocirea formelor văzute care constituie ritualul acestor sfinte slujbe.

Astfel, Sfintele Taine sunt privite de Biserică drept mijloace de vindecare. Așa că, pe acest plan, Biserica se vedește a fi, după cuvântul Sfântului Ioan Gură de Aur, „o farmacie duhovnicească, unde se pregătesc leacuri pentru noi, ca să ne vindecăm de rănilor pe care ni le face lumea”.

(Va urma)